

EVITA ROHÁČKOVÁ

JAVOROVÉ

LISTÍ

JAVOROVÉ LISTÍ

Evita Roháčková

Obětem stalkingu, kterým nikdo nepomohl.

*Taky mé kritičce Martině K. a příteli
Miloslavovi R.*

KAPITOLA 1

Stará rychlovarná konvice, stojící na stole v kabinetě, s tichým bubláním cvakla. Elena natáhla ruku, aby si vařící vodou zalila dnešní první ranní kávu. Zase tady bylo proklaté pondělí a celý týden před ní; týden, strávený mezi studenty střední umělecké školy, kde jako učitelka oboru „užitá malba“ pracovala druhým rokem. Ne že by ji práce nebavila, ale její původní životní plány měly vést jinou trasou – trasou úspěšné malířky, jejíž záhadné abstraktní obrazy zaplní síně galerií a prachaté paničky vysolí hromady peněz, aby takové dílo zdobilo stěny jejich třípatrových vil. Naivní představa. V Eleně sice dřímalo umělecký talent, nicméně neobstála v květnaté konkurenci zkušenějších malířů. Když jí bylo nabídnuto místo učitelky, přijala jej a přestěhovala se za prací dvě stě kilometrů od rodiny a přátel, kteří ji, aniž by se příliš podívovala, nechyběli.

Eleně pomalu táhlo na třicítku, neměla děti a v životě ji ani nenapadlo zakládat si vlastní rodinu. Muži o ni ale přece jen sem tam projevovali zájem. Byla to vcelku pohledná, dlouh vlasá brunetka s křišťálově průzračnými, modrými očima, které ale působily zvláště chladným dojmem. Její tmavé, pečlivě upravené obočí tento dojem ještě umocňovalo; jako by se jí ve tváři odrážela nespolečenská povaha a nevyřčená tajemství, ukrytá hluboko v její mysli.

Napila se horké kávy a zakašlala. Nedávno její kolegyně odešla na mateřskou dovolenou a na zástup po dobu její nepřítomnosti bylo vyhlášeno výběrové řízení. Eleně se doneslo, že ředitel školy přijal

poměrně mladého kandidáta, sotva o tři roky staršího, než ona sama. Právě dnes očekávala jeho příchod a doufala, že se jí v kabinetě stane příjemnou společností, což znamenalo, že si jí nebude všimát. Neměla ráda konverzace na trapná témata, omezená na společenské vztahy, počasí a osobní problémy. Osobní problémy cizích lidí pro ni byly obzvláště nudné, soucitem a empatií nikdy neoplývala a rady zadarmo nehodlala rozdávat. Jí zadarmo taky nikdo nic nedal.

Během jejího usrkávání kávy se ozvalo zaklepání na dveře. Poté se dveře prudce otevřely a dovnitř svižně vkráčel mladě vyhlížející muž s hnědými vlasy po ramena. Koukl na Elenu a usmál se.

„Dobrý den, já jsem váš nový kolega,“ nečekal a podával jí ruku. „Petr Beneš.“

Elena mu ruku pevně stiskla. Dokonce pevněji, než původně zamýšlela.

„Elena Mayerová.“ Trochu znervózňela. Muž měl melodický hlas, který ji na první dobrou zvláště zasáhl. Všimla si jeho modrých očí a dlouhých řas, drobného strniště na tvářích, plných rtů i mateřského znaménka, které zdobilo místo pod jeho levou lícní kostí. Jako paralyzovaná na něj upírala zrak dobrých patnáct vteřin, přičemž dávno pustil její ruku a usadil se za pracovním stolem.

Vzpamatovala se.

„Možná by bylo lepší si tykat, pokud proti tomu nic... nemáš,“ řekla.

Petr se opět usmál.

„Jasně, říkej mi Petře. Jak dlouho už tady učíš?“

„Teprve druhý rok.“ Najednou nevěděla, co říkat. Měla chuť zapříst hovor, což se jí nestávalo, ale netušila jak. Slova se jí zasekla v hrdle a zmohla se jen na další nepřístojné zírání. Petr ale přerušil ticho.

„Tak to si nepřipadám tak nezkušeně,“ zasmál se. „Já jsem učil tři roky obor fotografie. Ale pak... znáš to, někdy život zamíchá kartami a člověk musí měnit své dosavadní jistoty.“

Elena přikývla. Než stačila reagovat, Petr se znovu dal do řeči.

„Jaké to tady je?“

„Skvělé,“ odpověděla. „Jsem spokojená. Studenti tady mají skutečně talent, dobře se s nimi pracuje. Určitě se ti tady bude líbit. A v jídelně výborně vaří!“ Elena se pokusila o odlehčený tón, ale připadala si jako idiot. Tohle se jí ještě nestalo. Obvykle se nepouštěla do rozhovorů o ničem, ale tenthle Petr jí na první pohled něčím učaroval. Je fajn, že ta mladá kráva z jejího kabinetu vypadla na mateřskou, alespoň tady nezaclání a místo ní nastoupila mnohem zajímavější posila.

Zazvonilo a začátek první vyučovací hodiny byl ohlášen.

„Ať se vede,“ mrkla Elena, sebrala si své složky a odkráčela ven z kabinetu.

Zrovna začínal duben a první teplé paprsky si probíjely cestu dešťovými peřinami. Chodníky se v jejich zlatavém svitu mokře leskly a celá městská scenerie blížícího se jara slibovala krásný den.

Elena dnes skončila ve škole brzy. Hodiny ukazovaly půl druhé, když vykročila ze školní budovy a zamířila si to do nejbližší kavárny,

kteřá stála o ulici dál. Lehký béřový kabát nechala rozepnutý, takže v lehkém větru povlával stejně jako její dlouhé vlasy. Tvářila se zamýšleně a příliš nevníkala okolí, takže se málem srazila s kolemjdoucím starším mužem. Ten ale zastavil a chraptivě se zasmál.

„Vy jste zamilovaná!“

Elena po něm vrhla nevrlý pohled a pokračovala v cestě, aniž by se omluvila.

Když dorazila do kavárny, bylo skoro prázdno. Usadila se na pohovku v koutě a objednala si espresso. Pak z kapsy kabátu vylovila svůj telefon.

Petr Beneš... jestlipak máš facebook, Petře?

Přihlásila se na svůj facebookový účet a do vyhledávače naťukala jméno svého nového kolegy. Vyjela jí pěkná řádka Petřů Benešů z nejrůznějších částí republiky. Prstem jezdila po displeji a hledala toho správného Petra Beneše, kterého před půl hodinou nechala sedět v kabinetě nad přípravou učební látky.

Nakonec narazila na jeho fotografii. Černobílá fotka v profilu, na ní její kolega s vážnou tvář, s vlasy sčesanými z obličeje. Byl to on, zcela jistě! Elena rozklikla profil, aby se dozvěděla nějaké informace, ale čekalo na ni zklamání – byl soukromý, veřejně svítil jen příspěvek o výstavě fotografií a údaj o místě narození: BRNO.

Hmm... tak to jsi mě moc nepotěšil, Petře. Zkusím google.

Elena si stáhla jeho profilovou fotku do telefonu a zavřela facebook. Tentokrát vyťukala jeho jméno do google vyhledávače a přidala název jeho rodného města. Narazila na jeho jméno v souvislosti s výstavou fotografií v brněnské knihovně, která ale proběhla na podzim

předminulého roku. Což mohlo znamenat jednu věc – Petr se přistěhoval sem do města docela nedávno, pokud tedy do Brna nedojížděl...

Co Tě sem asi dovedlo? Že by nás dohromady svedl osud?

Ještě se jí nestalo, aby ji nějaký muž uchvátil na první pohled. Cítila, že tohle by mohla být šance, jak se vymanit z fádního života ztroskotané umělkyně; muž v jejím životě! Naposledy chodila s někým před šesti lety a dlouho to nevydrželo. Byl to její bývalý spolužák ze střední, se kterým se znovu setkala při příležitosti třídního srazu, na který se dostavila z nudy. Jenže ten chlap neměl žádné osobní kouzlo a vlastně ani neví, proč to s ním těch pár měsíců táhla. Snad toužila cítit něčí lásku? Spíš ne. Spíš toužila zakusit, jaké to je, mít někoho v hrsti – někoho, kdo ji obdivuje a obletuje jako motýl květinu. Jenže ona... ona motýlům trhá křídla...

KAPITOLA 2

Uběhl týden a Elena se i přes svou opačnou povahu snažila působit na Petra jako milá a svědomitá kolegyně. Malinko se osmělila a občas mu mimoděk složila kompliment.

„Dneska máš fakt skvělou košili!“

„Hmm, to by mě zajímalo, jaký používáš šampón. Vlasy máš opravdu nádherné.“

„Tvůj hlas mě docela uklidňuje. Mohl bys dětem zpívat ukolébavky.“

Petr ji čím dál tím víc fascinoval. I způsob jeho chůze v ní vyvolával nepoznané pocity přitažlivosti. Vůbec netušila, co se to s ní děje, ale cítila se plná energie a elánu. Každé ráno si pečlivě udělala make-up, aby zakryla jakýkoliv nedostatek, rozčesala si vlasy a obula vysoké kozačky na podpatku. Dávala si záležet i na svém outfitu. Najednou obrážela butiky a sháněla neotřelé kousky do svého šatníku. Dokonce se jí zdálo, že si ji Petr zálibně prohlíží, když se kolem něj promenádovala v pletených šatech, dosahujících sotva půlky stehén.

Dnes ale přišlo, takže přišla do školy v úzkých džínách a chundelatém lila svetru, který jí padal z ramen a svůdně odhaloval klíční kost.

„Ahoj!“ pronesla k Petrovi, jakmile vstoupila do kabinetu a položila rozevřený mokrá deštník do rohu, aby uschnul. „Dneska tam pěkně leje.“

„Hmmm,“ zamumlal Petr. „Jsem z toho počasí nějaký nastydlý. Nemůžu pořádně polykat, a posmrkal jsem tady už krabici kapesníků.“

Elena pohotově zareagovala.

„Uvařím ti čaj. Mám tady brusinkový. A po práci bych tě mohla... pokud tedy nic nemáš... pozvat na výborné smoothie do kavárny přes cestu.“

Petr na Eleně spočinul zrakem a chvíli si ji prohlížel.

„Dobře,“ pronesl nakonec. „Já dneska nemám žádné plány. A to smoothie bych si dal.“

„Super. Ráda strávím odpoledne ve společnosti svého milého kolegy,“ mrkla Elena a nahodila koketní úsměv. Petr jí úsměv opětoval jen velmi mdlé a kýchl. Nevypadal vůbec dobře, nos měl zarudlý, oči skelné, ale v Eleně zahořela touha jej opečovávat. Okamžitě mu přinesla horký čaj a bezděčně se dotkla jeho ramene.

„Mužská smrtelná choroba!“ zavtipkovala.

Petr si povzdychl.

„V závěti ti odkážu svůj učební plán a svého psa.“

„Ty máš psa?“ podivila se Elena.

„Jo. Labradora. Jmenuje se Sam. Už ale stárne, mám ho osm let.“

„To je hezké. Já nikdy neměla psa, i když jsem si ho jako malá přála. Milovala jsem Dalmatiny. Soused měl Dalmatina.“

Elena ve skutečnosti nikdy žádného psa nechtěla. Nehodlala žádné zvíře venčit, krmit, pečovat o něj a uklízet po něm bordel. Ve skutečnosti se raději zavírala v pokoji a četla knihy. Taky si vedla deník, ve kterém barvitě líčila svou nenávist ke spolužačce Anetě,

kteřá oplývala výrazným výtvarným talentem a učitelé na ni pěli chválu, kde jen mohli. Elena jí nemohla přijít na jméno a vymýšlela si sama pro sebe důvody, proč Anetu nenávidět, přičemž ani jeden nebyl skutečným důvodem její nenávisti. Jednoduše jí záviděla. Záviděla jí její talent, úspěch, krásu i bohaté rodiče, jenže to si nedokázala přiznat, a tak Anetu ponižovala, kdykoliv se jí naskytla příležitost. Občas utrousila poznámku na její vzhled.

Aneto, ty sis neumyla vlasy? Mohla bys z nich stáčet olej.

Ta sukně je po babiče?

Tahle rtěnka ti moc nesluší, vypadáš jako kurva.

Měla bys víc cvičit, jinak se ti rozteče prdel.

Jednou si na Anetu počkala nedaleko školy a zmlátila ji. Jako důvod uvedla pomluvy z Anetiny strany, což byl samozřejmě důvod smyšlený. Ten skutečný byl, že Aneta vyhrála školní soutěž se svou kresbou pastelem na téma „ticho“. To Elena nedokázala unést, protože se umístila až osmá pod Anetou, a tak zase ta proklatá Aneta slízla všechnu smetanu. Ráda si ji představovala umlácenou na chodníku, nebo si kreslila výjevy z jejího imaginárního pohřbu, kde jí pozůstalí močili na rakev. Nenáviděla Anetu a její úspěch.

Teď se ale musela zalíbit Petrovi. Ano, to chtěla. Možná by jednou mohla Petra získat pro sebe. Měla pocit, že se na ni Petr občas kouká a sem tam se flirtovně usměje. Když mu minule pochválila košili, vzal si ji druhý den znova – že by kvůli ní?

Zazvonilo a oba se zvedli, aby započali vyučování ve třídách.

Ani odpoledne se těžká mračná plena nerozpustila a když Elena s Petrem kráčeli bok po boku ke kavárně, drobné kapky se míhaly vzduchem a měnily chodník v naleštěné vodní zrcadlo. Elena využila příležitosti a přitiskla se blíže k Petrovi, aby jej zastřešila svým deštníkem. Petr vnímal spíše všudypřítomná auta, tramvaje a chodce, než Eleny, a myslí mu probíhaly malicherné úvahy o obklopujícím šeru města ve tři odpoledne – až natolik ty vodou nacucané mraky zastřely sluneční svit. Tu ho do nosu udeřil smyslný odér Elenina parfému a uvědomil si, že Elena překročila jeho osobní zónu a tiskne se na něj z pravého boku, ba co víc, drží jej za paži a druhou rukou nad nimi přidržuje deštník. Nijak ho toto zjištění nerozhodilo, a tak se ani nesnažil vysmeknout, přijal to jako přátelské gesto. Nepodezíral Eleny z postranních úmyslů.